

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14C/248/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6112223451
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 02. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Jánošová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2014:6112223451.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Banská Bystrica sudkyňou JUDr. Jarmilou Jánošovou v právnej veci navrhovateľa POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v konaní práv. zast. Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova 4 proti odporcovi Slovenská republika, Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Bratislava, Župné námestie 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, takto

rozhodol:

Súd návrh navrhovateľa **z a m i e t a**.

Súd odporcovi náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ sa svojím návrhom domáhal náhrady majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu v exekučných konaniach Okresného súdu Banská Bystrica.

Súd spojil postupom podľa § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania na spoločné konanie vec vedenu na tunajšom súde pod sp. zn. 14C/312/2012 s vecou 14C/248/2012.

Odporca žiadal návrh v celom rozsahu zamietnuť.

Súd vykonal dokazovanie písomnými vyjadreniami účastníkov, exekučnými spismi tunajšieho súdu 7Er/245/2009 a 2Er/1656/2011 a zistil tento skutkový stav:

Podľa tvrdenia navrhovateľa tento vykonáva podnikateľskú činnosť v oblasti poskytovania krátkodobých úverov. V zmysle ustanovenia § 38 a nasledujúcich zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku (ďalej len „EP“) požiadal súdneho exekútora o vykonanie exekúcie pre svoje pohľadávky vzniknuté neplnením záväzkov vyplývajúcich zo zmlúv o úvere.

Z dôvodov nesprávneho úradného postupu požadoval od odporcu náhradu majetkovej škody ako aj nemajetkovej ujmy, ktorý nárok si uplatnil aj písomnou žiadosťou adresovanou žalovanej podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Navrhovateľ podal súdnemu exekútorovi návrhy na vykonanie exekúcie na základe exekučných titulov - rozsudkov Stáleho rozhodcovského súdu. Exekútor následne podal žiadosti o udelenie poverení na vykonanie exekúcií, o ktorých mal exekučný súd rozhodnúť v lehote 15 dní ustanovenej v § 44 ods. 2 EP. Mal za to, že výnimka z 15-dňovej lehoty na udelenie poverenia v citovanom ustanovení platnom od 01. 06. 2010 do 31. 05. 2011 a od 01. 06. 2011 sa v prípade rozhodcovských rozsudkov ako exekučných titulov nemala uplatňovať (lebo nešlo o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP). Zákon č.

244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní neobsahuje slovné spojenie rozhodcovská komisia, ale spojenie rozhodcovský súd. Podľa odbornej literatúry sa vykonateľným rozhodnutím rozhodcovskej komisie, resp. zmiernou ňou schváleným, rozumelo rozhodnutie v pracovných sporoch vydané rozhodcovskými komisiami v rozhodcovskom konaní podľa § 207 Zákonníka práce a vyhlášky č. 42/1975 Zb. Exekučným titulom teda nebolo rozhodnutie rozhodcovskej komisie, preto neprichádzala do úvahy ani výnimka uvedená v ust. § 44 ods. 2 EP, že 15 dňová lehota neplatí, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/ EP.

V konaniach v období platnosti ustanovenia § 44 ods. 2 EP od 01. 02. 2002 do 31. 05. 2010 mal súd zákonnú povinnosť rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelení poverenia na vykonanie exekúcie v lehote 15 dní od doručenia tejto žiadosti bez ohľadu na to, či exekučným titulom bolo rozhodnutie všeobecného súdu alebo rozhodcovského súdu alebo napr. notárska zápisnica.

V daných sporoch exekučný súd nerozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej lehote, ale zamietol žiadosti o udelenie poverenia, prípadne rozhodol o vydaní poverení po tejto lehote, pričom veci ním prejednávané nevykazovali prvky nadmernej právnej zložitosti, ani si nevyžadovali spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá mala podstatný vplyv na čas potrebný k posúdeniu a rozhodnutiu.

Postup exekučného súdu zhodnotil ako nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 EP. Nečinnosťou súdu, teda nesprávnym úradným postupom, mu vznikla škoda, ktorú si vyčíslil v každej zo spojených vecí sumou vo výške 125 Eur. Táto pozostávala z nákladov na:

a/ správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému vo výške 70 Eur

b/ udržiavanie a správu informačného systému vo výške 40 Eur

c/ spracovanie textov urgencií súdu a výdaje spojené s vyhotovením a zaslaním urgencií súdu vo výške 15 Eur.

Ďalej požadoval náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si v každej veci vypočítal vo výške 55 Eur za každý mesiac omeškania v činnosti súdu a poukázal na rozhodovacia činnosť Ústavného súdu v konaniach napr. III. ÚS 203/2003, III. ÚS 235/2004, III. ÚS 347/2005. Mal za to, že samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú takýmto postupom. Márnym uplynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania navrhovateľa spočívajúce vo vymožení pohľadávky a zároveň došlo k vyvolaniu rizika, že neskorým ukončením procedúry exekučným súdom zanikne povinný, zmarí sa účel konania pre stratu kontaktu s povinným, prípadne sa povinný stane insolventným, no najmä navrhovateľ mohol vďaka skorému rozhodnutiu exekučného súdu uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zabezpečeniu vymožiteľnosti jeho pohľadávky (uskutočniť náhradu exekučného titulu). Svoj nárok odôvodňoval aj rozhodnutiami ústavného súdu (IV. ÚS 77/02, III. ÚS 120/2010, III. ÚS 271/05).

Odporca žiadal žalobu ako nedôvodnú zamietnuť. Uviedol, že v navrhovateľom podaných žalobách sa vyskytujú viaceré nedostatky, napr. zmätočne uvedení povinní, neuvedenie spisových značiek príslušných exekučných konaní, ktoré sú vedené na súde, chýbajúce relevantné údaje, ako dátumy doručenia podaní na súd, ktoré majú význam pre posúdenie celej veci a dátumy, kedy sa navrhovateľ dozvedel o vzniku škody v jednotlivých prípadoch. Navrhovateľ nepriložil ani jeden relevantný dôkaz a v skutočnosti prenáša celú dôkaznú povinnosť na súd, napriek tomu, že dôkazné bremeno má znášať navrhovateľ sám.

Žalobám vytýkala, že nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody, keďže v žalobách sa tituly prelínajú. Navrhovateľ namietal jednak nesprávny úradný postup v podobe prieťahov, ako aj rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, čo by sa mohlo vysvetliť ako namietanie nezákonného rozhodnutia. Čo sa týka prieťahov v konaní, poznamenal, že formu „žiadosti o informáciu o stave konania“ nie je možné považovať za riadny prostriedok, ktorý by smeroval k zabráneniu tvrdených prieťahov a k ich účinnému odstráneniu. Navrhovateľ neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany odporcu, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prieťahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti. Mal za to, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prieťahy v konaní súdu,

túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR. Samotné nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 16/02).

Odporca ďalej poukázal na skutočnosť, že navrhovateľ podal na súd žaloby o náhradu škody pred uplynutím 6-mesačnej lehoty ustanovenej v § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Vyplýva to z toho, že dňa 23. 04. 2012 mu boli doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 23. 04. 2012, pričom navrhovateľ doručil žaloby na súd už dňa 27. 09. 2012. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 2Cz 38/76 (uverejnené pod R 28/1978) predbežné prerokovanie nároku je zákonom ustanovenou podmienkou, aby o tomto nároku mohlo prebehnúť občianske súdne konanie. Navrhovateľov nárok je tak na súde predčasne uplatnený.

Pokiaľ ide o samotnú lehotu na udelenie poverenia exekútora, prax už dávnejšie ukázala, že lehota je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípadoch existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Zároveň sám navrhovateľ uvádzal, že podľa § 44 ods. 2 EP účinného od 01. 06. 2011 neplatí lehota 15 dní, ak ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c) a d). Ak teda bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 01. 06. 2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Pred 01. 06. 2011 znelo ustanovenie § 41 ods. 2 písm. d) EP „vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených“. V samotnej dôvodovej správe je k novelizovanému ustanoveniu § 41 ods. 2 písm. d) EP uvedené, že správnosť aplikácie dotknutého ustanovenia na rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul osvedčila svojim autentickým výkladom aj Národná rada SR ako zákonodarný zbor SR. Argumentácia navrhovateľa je v interpretácii toho, čo zamýšľal zákonodarca, nefundovaná a nepravdivá a § 41 ods. 2 písm. d) EP sa správne aplikoval na rozhodcovské rozsudky aj pred dňom 01.06.2011.

Okrem už uvedených skutočností odporca namietal aj tvrdenie navrhovateľa, že súd mal o zamietnutí návrhu na udelenie poverenia rozhodnúť v 15-dňovej lehote. Zo samotnej dikcie § 44 ods. 2 EP vyplýva, že lehota 15 dní sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia, ale platí len pre udelenie poverenia súdnemu exekútorovi. Nebolo by to možné ani logicky predpokladať, keďže ide o zložitý proces posudzovania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu.

Odporca ďalej uviedol, že navrhovateľ v zmysle § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom od 01. 01. 2013 nepreukázal, že by podal sťažnosť na prieťahy, resp. žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti, že by existovalo právoplatné rozhodnutie vydané v disciplinárnom konaní, právoplatné rozhodnutie ESLP, či právoplatné rozhodnutie Ústavného súdu SR, ktorými by bolo konštatované porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené ústavné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, je pritom kompetentný preskúmať Ústavný súd, pričom ju preskúmava najmä podľa troch základných kritérií: zložitnosť veci, správanie účastníka a postup súdu.

V konaniach, v ktorých malo podľa navrhovateľa dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu - zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie po 15 dňovej lehote - pred 23. 04. 2009 (teda tri roky pred dňom kedy boli odporcovi doručené prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku), vzniesol odporca námietku premlčania.

Pokiaľ ide o materiálnu škodu, odporca uviedol, že navrhovateľ nepreukázal existenciu škody a nároky, ktoré si uplatňuje, je možné považovať za hypotetické. Navrhovateľ v žalobách neuvádza, či paušalizované vecné náklady predstavujú podľa § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z.

Čo sa týka požadovanej nemajetkovej ujmy, kritériá pre jej výšku sú uvedené v ustanovení § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Navrhovateľ bližšie nekonkretizoval, akým spôsobom došlo konaním súdu ku zániku jeho podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, ani ako táto situácia ovplyvnila jeho ďalšie podnikateľské postupy. Pocity frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery možno vzťahovať len k fyzickým osobám, nie k právnickým osobám (rozhodnutie NS ČR 37Cdo/675/2011). Odporca má za to, že navrhovateľ nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, ani dôvod, pre ktorý by sa táto mala poskytnúť v peniazoch. Poukázal na povahu a predmet konaní, u ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, keď tieto sa týkali výkonu rozhodnutia rozhodcovských rozhodnutí o nárokoch zo spotrebiteľských úverov. Poukázal na list Európskej únie adresovaný predstaviteľovi Slovenskej republiky pri Európskej únii, v ktorom Európska komisia poukázala na sťažnosti spotrebiteľov na praktiky navrhovateľa, v takom prípade aj súdna moc musí pozornejšie skúmať podania navrhovateľa, najmä v

rozpore s dobrými mravmi, keď aj a v prípade porušenia práva navrhovateľa už samotné konštatovanie práv musí byť považované za dostačujúce.

Súd spojil v zmysle ustanovenia § 112 ods. 1 OSP konania, v ktorých sa navrhovateľa domáhal nárokov na náhradu škody a nemajetkovej ujmy v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. spôsobenú nesprávnym úradným postupom okresného súdu v exekučnom konaní, pričom v spojených veciach sa domáhal náhrady škody z dôvodu, že exekučný súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až po uplynutí 15-dňovej lehoty stanovenej v § 44 ods. 2 Exekučného poriadku.

Navrhovateľ ani odporca sa pojednávania nezúčastnili. Navrhovateľ svoju neprítomnosť neospravedlnil, odporca ju ospravedlnil a súhlasil s rozhodnutím v jeho neprítomnosti. Súd preto podľa § 101 ods. 2 OSP vec prejednal v ich neprítomnosti.

Predmetom sporu boli nároky navrhovateľa na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d) zákona č. 514/2003 Z. z., zodpovedá štát za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., za nesprávny úradný postup sa považuje, okrem iného, porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z., nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku s príslušným orgánom.

V danom prípade odporca nenamietal, že takýto návrh na predbežné prerokovanie bol podaný navrhovateľom, pričom nedošlo k uspokojeniu nároku navrhovateľ v zmysle jeho návrhu. Namietal predčasnosť podaného návrhu na súd, keď tento návrh bol doručený súdu pred uplynutím 6-mesačnej lehoty v zmysle § 16 ods. 1 citovaného zákona.

Vzhľadom k tomu, že v čase rozhodovania súdu márne uplynula táto lehota, súd nepovažoval tento argument za dôvod pre zamietnutie návrhu pre predčasnosť.

Vo veci 14C/248/2012 sa týkala žaloba tvrdeného porušenia povinnosti na strane súdu v exekučnom konaní 7Er/245/2009. V tomto konaní bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie doručená 14. 12. 2009. Dňa 16. 12. 2009 žiadal súd Stály rozhodcovský súd o zapožičanie kompletného rozhodcovského spisu, 16. 07. 2010 vyzval oprávneného na predloženie listiny - zmluvy o úvere a všeobecných podmienok. Tieto boli doručené oprávneným 17. 09. 2010. Dňa 27. 09. 2010 okresný súd zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia z dôvodu, že nebola daná právomoc rozhodcovského súdu na rozhodnutie vo veci z dôvodu neplatnosti dojednania o rozhodcovskej doložke ako neprijateľnej zmluvnej podmienke. Voči tomuto rozhodnutiu bolo podané odvolanie, ktoré dňa 26. 01. 2011 vzal oprávnený späť a krajský súd konanie zastavil. Následne bolo zastavené exekučné konanie dňom 31. 03. 2011.

Vo veci 14C/312/2012 sa nesprávny úradný postu mal týkať konania 2Er/1656/2011. V tomto konaní bol doručený návrh na udelenie poverenia exekútorovi dňa 28. 07. 2011 a poverenie bolo vydané dňa 18. 08. 2011.

Súd sa nezaoberal vznesenou námietkou premlčania zo strany odporcu vo vzťahu k uplatneným nárokom, keďže sa netýkala predmetných exekučných konaní (nejednalo sa o zamietnutie žiadosti pred 23. 04. 2009).

Pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom je preukázanie základných predpokladov, ktorými sú:

1. porušenie právnej povinnosti spočívajúcej v nesprávnom úradnom postupe
2. vznik škody
3. príčinná súvislosť medzi porušením právnej povinnosti a vznikom škody.

Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je objektívna, preto zavinenie nie je pre vznik škody nevyhnutným predpokladom.

Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonných zásad do práv, právom chránených záujmov fyzických a právnických osôb.

V predmetných spojených veciach navrhovateľ namietal nedodržanie procesnej 15-dňovej lehoty na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia.

V konaní 14C/312/2012, ako aj v spojenom konaní 14C/248/012, z návrhu vyplýva, že k nesprávnemu postupu súdu v exekučnom konaní malo dôjsť pri vymáhaní pohľadávky, v ktorých exekučnými titulmi boli rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu v zmysle zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní.

Pokiaľ sa svojho nároku domáhal z dôvodu porušenia postupu exekučného súdu vydať v lehote 15 dní na základe žiadosti o vydanie poverenia poverenie v zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku jemu vybranému exekútorovi a došlo ku zamietnutiu žiadosti o udelenie poverenia a vo veci 14C/312/2012 z dôvodu, že o žiadosti o udelenie poverenia bolo rozhodnuté až po uplynutí zákonom stanovenej lehoty v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, k tomuto súd uvádza:

Konanie 7Er/245/2009 bolo začaté za účinnosti § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení do 31. 05. 2010. V ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku bola stanovená 15-dňová lehota iba v prípade udelenia poverenia na vykonanie exekúcie. Postup súdu v prípadoch, keď dôjde ku záveru, že nie sú splnené zákonné podmienky pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, sú systematicky upravené až v nasledujúcej, t. j. tretej vete, kde už zákonodarca žiadnu lehotu na vydanie rozhodnutia súdu neukladá.

Čo sa týka konania 2Er/1656/2011, v tej dobe znenie ustanovenia § 44 ods. 2 po novele zákonom 144/2010 Z. z. účinným od 01. 06. 2010 v súvislosti s novelizáciou ustanovenia § 41 ods. 2 písm. d) zákonom 102/2011 Z. z. výslovne uvádzalo, že 15-dňová lehota pre vydanie poverenia, pokiaľ ide o exekučný titul - rozhodcovský rozsudok, neplatí.

Z uvedených dôvodov mal súd za to, že v danom prípade ani u jedného z exekučných konaní nedošlo k porušeniu právnej povinnosti zo strany exekučného súdu spočívajúcej v tvrdenom nesprávnom úradnom postupe. Z týchto dôvodov nebola daná zodpovednosť odporcu za vzniknutú škodu, keď navrhovateľ nepreukázal ani ďalšie predpoklady úspešnosti návrhu, konkrétne vznik škody a príčinnú súvislosť medzi tvrdeným porušením povinnosti a vznikom škody. V plnom rozsahu v tomto smere súd odkazuje na argumenty uvádzané odporcom v jeho písomnom vyjadrení.

Súd ešte poznamenáva, že aj keď odporca poukazoval na znenie ustanovenia § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. účinné od 01. 01. 2013, (podľa ktorého navrhovateľ mal preukázať podanie sťažnosti na prietahy, resp. prešetrenie vybavenia sťažnosti, právoplatné rozhodnutie ESLP, či Ústavného súdu SR), toto ustanovenie má hmotnoprávny charakter. Nemá však retroaktívne účinky, preto nemohlo byť aplikované na prejednávané prípady. Navrhovateľ podal návrh na predbežné prerokovanie nárokov na náhradu škody ešte v roku 2012, kedy sa takýto postup nevyžadoval.

O trovách konania bolo rozhodnuté podľa ustanovenia § 142 ods.1 OSP. Úspešný odporca si uplatnil náhradu trov konania, ale trovy konania nevyčísli. Zo spisu jej nevyplývajú žiadne trovy konania. Z týchto dôvodov súd rozhodol v zmysle § 151 ods. 2 OSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne vo vyhotovení dvojmo na tunajší súd.

V odvolaní musí byť uvedený, kto ho robí, ktorému súdu je určený,

proti ktorému rozhodnutiu smeruje, ktorej veci sa týka, v akom rozsahu ho napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup okresného súdu považuje za nesprávny, čoho sa odvolateľ domáha (ako má odvolací súd rozhodnúť), uviesť dátum a podpis. Odvolanie treba predložiť v dvoch rovnopisoch, inak súd zhotoví kópie na trovy odvolateľa.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p.,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy,
- d) súd prvého stupňa dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam na základe vykonaných dôkazov,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a - sa týkajú podmienok konania, vecnej príslušnosti súdu, vylúčenia sudcu, v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci samej, odvolateľ nebol poučený podľa § 120 ods. 4 O.s.p., odvolateľ bez svojej viny nemohol predložiť alebo označiť dôkazy do rozhodnutia súdu prvého stupňa),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnený podať návrh na výkon exekúcie podľa zákona 233/1995 Z. z. a noviel - Exekučný poriadok.